IN DUMBRAVA SACRĂ A ISTORIEI ELINE

ACADEMIA OLIMPICĂ INTERNAȚIONALĂ

O înaltă instituție de cultură sportivă

Un documentar de Victor BANCIULESCU

În plină vară, între 31 iulie și 16 august, se va desfășura la Olimpia cea de a 10-a sesiune, într-un fel jubiliară, a atît de puțin cunoscutei și totuși merituoasei Academii Internaționale Olimpice. Anunțul acesta ne prilejuiește o sumară trecere în revistă a situației și a perspectivelor acestei instituții, originală în intenții dar deocamdată hibridă în realizările practice.

Dumbrava sacră de la Olimpia, pașnicul **altis** ușor umbrit de măslini și platani, înghinat de susurul Kladeosului și Alfeului și vegheat de puținătatea delușorului Cronion, suportă asaltul vieții moderne. Haosul atîtor monumente disparate, hîrjonindu-se aproape, într-o agorafobie arhitecturală (cum i-a spus Coubertin), suportă acum zilnic valul pestriț de oameni care nu-i era hărăzit pe vremuri decît din 4 în 4 ani. Mii de vizitatori bat cărările tocite printre coloane, dintre care multe sînt culcate la orizontală, dezvăluind uriașe felii, rondele, parcă șaibe de roată dințată. Imobilă de-o vecie, clădăria de pietre măiestre suportă strigătul vînzătorilor de înghețată de la poartă și gunguritul neîncetat al gureșilor ghizi.

Ambianța aceasta arheologic-turistică a favorizat nașterea tîrgușorului Olimpia, format din taverne cu uzo și vin de ricin, bazaruri, hoteluri și ateliere în care meseriași neîndemînatici încearcă să-l imite pe Fidias. Aici pacea olimpică se înăbușe sub vaporii eșapamentelor și aburii cafelelor turcești.

Singurul popas liniștit poate fi făcut la micul dar prețiosul muzeu arheologic situat la jumătatea drumului dintre tîrgușor și vechea Olimpia. Acolo rămîi înmărmurit în fața Hermesului ciung al lui Praxitele, sau în fața căștii de bronz înverzit de vreme a lui Miltiade, învingătorul de la Marathon.

Intenționînd să rămînă măcar în vecinătatea stadionului măsurat cu talpa de colos a lui Hercule, Academia Olimpică a găsit locul ideal pe o pantă defrișată, căreia doar chiparoșii îi dau contur, un fel de amfiteatru natural, bătut de soare, căci măslinii sînt prea firavi pentru a naște umbră. Așezămîntul seamănă a tabără de vară, loc de sejur provizoriu, cu rigori ascetice ușor compensate de o splendidă piscină, de terenuri de joc, de calmul panoramei și, înainte de orice, de megiesia acelor locuri ce-au fost și altădată numite Mecca iubitorilor de sport.

De zece ani, aici, în centrul spiritual al Eladei de altădată, se adună tineri din lumea întreagă pentru a încerca, în două săptămîni doar, să se impregneze de idealul olimpic, să cunoască principiile olimpice. Ambianța clasică și climatul care a permis nașterea principiilor armoniei și măsurii în toate, favorizează tentativa. Aici nu se învață numai, ci se suportă și o anumită influență. Misiunea pedagogică a profesorilor competenți este de a iniția o elită a tineretului în concepția sănătoasă a olimpismului, prelungind astfel, printr-un centru intelectual, virtuțile activității practice din arena olimpică.

Conferențiarii — personalități și profesori eminenți — își dau silința să transmită auditoriului vasta lor experiență și ceva din înțelepciunea care apelează la sursa și esența lucrurilor, nu numai la aspectele de suprafață. Dizertațiile abordează subiecte variate din istoria Jocurilor Olimpice, din filozofie și arheologie, educație și pedagogie, fiziologie și psihologie, medicină sportivă și tehnica sporturilor, presă și artele frumoase.

Vocația Academiei nu se împlinește însă unidirecțional, de la catedra experților spre sală, spre căștile de traducere simultană. Eforia Academiei încurajează și dialogul, mai ales în seminarii, ascultînd glasul, opiniile personale ale tinerei generații, cea chemată să propage spiritul olimpic în viitorime.

Sala de conferințe la cea de a 9-a sesiune. În prim plan, Iolanda Balaș-Söter

Acest centru internațional de cultură olimpică dă loc — și ar putea încă mai mult! — la dezbateri extrem de interesante, în cursul cărora iese la iveală inteligența, seriozitatea, spiritul profund, zestrea de cunoștințe a multor tineri. Adesea, în aceste dezbateri, imaginația galopează, fără a bate cîmpii! Ne amintim cum, la sesiunea din 1969, tînărul englez Michael Buxton propunea să se stabilească un sediu unic, permanent, pentru desfășurarea Jocurilor Olimpice. Participanții greci au preluat în grabă frumoasa și atrăgătoarea idee, sugerînd crearea noii cetăți olimpice chiar la Olimpia. Firește că proiectul este practic irealizabil, el contravenind principiului olimpic modern al diseminării sportului — prin intermediul Jocurilor Olimpice — în toate țările lumii. Mult mai aproape de posibilități a fost propunerea unui student african care recomanda acordarea Jocurilor Olimpice unei țări în curs de dezvoltare, cheltuielile de organizare fiind suportate — prin ajutoare financiare — de către toate țările membre ale C.I.O.

Trecînd însă, chiar succint, în revistă activitatea Academiei Internaționale Olimpice, ajungem inevitabil la întrebarea: în ce măsură își atinge ea țelul?

Instituția are o titulatură foarte pretențioasă. Eroul mitic Academos se putea plimba liniștit prin grădinile domeniului împreună cu tovarășii săi de meditație futilă. De atunci însă noțiunea de academie (care a împrumutat numele de la erou) a evoluat, luînd multiple sensuri. Asociație de oameni de aceeași specialitate, nucleu al activității culturale, școală în care se predau cursuri, instituție de învățămînt superior, centru de activitate științifică, instituție creată pentru ușurarea progresului într-un anumit domeniu, societate a unor oameni de cultură — ce-și alege din toate acestea Academia Olimpică Internațională? Opțiunea este, desigur, dificilă și riscantă, soluția cea mai facilă fiind: cîte puțin din toate.

Dacă Academia va continua să se mulțumească, anual, cu suma prelegerilor (oricît de interesante sau utile) și a fragilelor schimburi de păreri, ea va rămîne departe de aspirațiile declarate, de responsabilitatea asumată. Participanții (mereu alții) vin și pleacă, ducînd cu ei (masă infinitesimală în raport cu lumea) un bagaj bun de cunoștințe noi care, cel mai adesea, nu vor fi valorificate decît în proporții limitate. Ei devin arareori apostolii ideilor ce li s-au inculcat.

Proliferarea și perpetuarea idealurilor olimpice — înscrise pe frontispiciul Academiei — necesită un suport publicitar pe care, singur, anuarul nu-l poate suplini. Instrumentele de mass-media trebuie cucerite pentru a atrage atenția opiniei publice asupra importanței acestei universități libere de vară.

Orice participant care a dovedit interes pentru lucrările Academiei este o redută cîștigată. El trebuie încorporat în activitatea perenă. S-ar putea da participanților teme de studiu (impuse sau la alegere) cu termen de susținere la sesiunea următoare; acest sistem ar permite chiar instituirea unui concurs cu premii pentru cele mai bune lucrări sau comunicări. Este îndubitabil că în acest fel Academia s-ar îmbogăți cu un important fond de cercetări. Nu este exclusă, în același sens, acordarea de burse de studii.

Participanții români, cei de ieri și cei de mîine, și-ar putea alege subiecte precum: „Coubertin și Liga de prietenie franco-română", „Rolul lui Evanghelie Zappa în renașterea jocurilor olimpice" etc. Pentru participanții din întreaga lume ar fi interesant de condus o anchetă socială pentru regăsirea vechilor competitori la jocurile olimpice, cunoscută fiind sărăcia de date în acest domeniu pentru perioada pionieratului. La fel de tentantă ar fi o dezbatere generală (cu participarea anticipatorilor de vază) asupra tabloului sportiv și olimpic al anului 2000.

Pentru toate acestea, ar fi însă necesară crearea la Olimpia a unui centru de studii și cercetări care să dispună de o vastă bibliotecă, bine dotată pînă la ultimele noutăți.

În acest fel, Academia își va lărgi prerogativele, dincolo de cele două săptămîni tradiționale pe an, angajînd participanții într-o febrilă și dinamică activitate, demnă de numele instituției.

CONFERINȚE MEMORABILE

Printre cele mai interesante prelegeri ținute la Academie de-a lungul celor 9 sesiuni (și care ar merita într-o zi să fie reunite într-o culegere prin grija editurii „Stadion"), se numără următoarele (precedate de autori): Ev. Calfarentzos (Grecia) — Vechiul pentatlon grecesc; *dr. Bruno Zauli (Italia)* — Legea sportului; *Oscar Broneer (S.U.A.)* — Jocurile istmice; *Paul Vialar (Franța)* — Spiritul sportului *(extrase publicate și în „Sportul"); dr. Eva Földes (Ungaria)* — Femeile la Olimpiade: *Sisto Favre (Italia)* — Olimpismul și civilizația; *dr. Henri Pouret (Franța)* — Arta și sportul; *dr. Liselott Diem (R.F.G.)* — Vîrsta optimă pentru învățarea tehnicii în sport; *Cl. Paleologos (Grecia)* — Instituirea „armistițiului" în jocurile olimpice antice; *dr. Gr. Mlodzikowski (Polonia)* — Moștenirea idei și eroismul realității olimpice; *Erich Kamper (Austria)* — Analiza vîrstei competitorilor la Jocurile Olimpice; *Jean Durry (Franța)* — Scriitorul și tema sportivă; *R. A. Close (Anglia)* — Sportul și antrenarea caracterului; *J. M. Cacigal (Spania)* — Atletul și înfrîngerea (*O pedagogie sportivă a eșecului*); *dr. J. Keresztényi (Ungaria)* — Lutierii și cronicarii olimpiadelor; *dr. R. Bannister (Anglia)* — Limitele și riscurile sportului competitiv.

Toate acestea și încă multe altele, publicate în anuarele Academiei, pot fi citite (în limbile franceză sau engleză) la biblioteca de documentare a C.N.E.F.S.

ROMÂNI LA CATEDRĂ

Printre conferențiarii prezenți la Academia Internațională Olimpică s-a aflat de două ori și membrul C.I.O. pentru România, Alexandru Șiperco. Titlurile prelegerilor sale (extrase publicate și în „Sportul") au fost: „Valoarea educativă a sportului spectacol" *(în 1968) și* „Amatorismul" *(în 1969). De altfel, Al. Șiperco, este și membru al Comisiei C.I.O. pentru Academia Internațională Olimpică.*

Tot anul trecut, dubla campioană olimpică Iolanda Balaș-Söter a ținut la Olimpia o dizertație intitulată „Limitele performanțelor atletice".

Sportul mîine, în anul 2000

ELEMENT INDISPENSABIL AL VIEȚII MODERNE

Edmond NICOLAU

Să încep prin a mă destăinui: am practicat diverse sporturi, și chiar dintre cele mai puțin obișnuite printre oamenii de știință. Ca student am jucat rugby în echipa Politehnicii (în divizia A), am participat la un concurs de caiac și am obținut rezultate bune la tir. Tot ca student, în sala Tirul, mă antrenam regulat la gimnastică împreună cu colegul și prietenul meu Ion Coman, cunoscutul alpinist, datorită căruia am devenit un înfrigurat iubitor al munților. Dacă la acestea mai adaug faptul că gimnastica am practicat-o decenii — anumite forme intrînd și astăzi în programul meu zilnic — ca și faptul firesc că înot, pot afirma că am cunoscut cîteva din aspectele sportului de amatori.

Încercarea mea de a prevedea sportul viitorului se leagă deci, pe de o parte de practicarea unor discipline sportive, iar pe de altă parte de profesia mea, oamenii de știință încercînd prin însăși preocuparea lor să extrapoleze datele cunoscute, astfel încît să surprindă aspectele viitorului. Că cibernetician sînt convins că cibernetica este chemată să joace — chiar și în sport — un rol mai important decît s-ar putea bănui.

Lucrurile sînt mai puțin hazardate decît ar părea la prima vedere. Astfel, chiar astăzi putem practica unele sporturi intelectuale în compania calculatoarelor electronice, existînd programe cu care sînt prevăzute unele calculatoare mari, astfel încît amatorii pot juca șah, go (tablele japoneze) sau bridge, sau se pot antrena la „Cine știe, cîștigă", fără a se mișca din camera în care se află calculatorul.

Dar acesta este numai unul din variatele aspecte ale modului în care cibernetica poate interveni în sportul viitorului. Înainte de a trece mai departe, să facem cîteva constatări fundamentale. În primul rînd, să admitem că omul viitorului va fi un om sănătos atît la trup cît și la minte. El va trăi în mari aglomerări urbane și în mod obligator va practica sportul, pentru a-și menține condiția de sănătate. Ce sport va prefera? Aci este un domeniu în care și medicul sportiv își va spune cuvîntul — în afară de întîmplare. În mod logic trebuie să admitem că într-un viitor nu prea îndepărtat, fiecare elev va fi supus unor examene medicale complexe. Aceste examene nu se vor mărgini la depistarea unor eventuale afecțiuni, ci vor avea complexe. Chiar dacă un astfel de sport nu va exista pînă în anul 2000 — deși nimic nu ne împiedică să presupunem că va exista — în schimb este sigur că rolul tehnicii în sport va fi din ce în ce mai mare și, evident, vor apare și noi sporturi tehnice. Apariția automobilului, a motocicletei și a avionului au condus la apariția unor sporturi noi — prin forța lucrurilor mecanice, sau de neconceput fără o majoră participare mecanică: de exemplu, parașutismul.

Sportul va intra ca o componentă obligatorie în activitatea omului viitorului și dacă vor continua să fie oameni interesați de bridge sau judo, numeroase alte sporturi vor fi practicate de mase. Explorarea oceanică va continua să se practice alături de surf, dar vor exista și echipe ce-și vor verifica aptitudinile de alpiniști pe munții altor planete. De pe acum, atîtea vîrfuri lunare așteaptă să fie cucerite și, alături de ele, cîte premiere pe Venus și Marte — pentru a fixa doar cîteva obiective de imediată actualitate?

Pentru cibernetic ianul ce se interesează de problemele sociale apare o întrebare: în ce măsură progresele euristicii vor mai permite supraviețuirea unor sporturi intelectuale? Amintim că euristica este o ramură a cibernetici care se ocupă de arta invenției, a descoperirii, încercînd să simuleze mecanismele intelectuale umane.

În legătură cu aceasta să amintim un fapt. Încă din anii '50, au avut loc meciuri de șah între două calculatoare electronice. Este probabil că progresele în domeniul descifrării jocului de șah vor face ca să dispunem, în nu prea mulți ani, de mașini imbatabile. Va mai avea atunci sens să organizăm campionate de șah? Înainte de a da un răspuns, să ne gîndim și la faptul că în urmă cu circa 30 de ani, jocul „15" cucerise mase extrem de largi. Era un joc format din 15 piese pătrate, mobile și numerotate, ce trebuiau dispuse în ordine, mișcîndu-le numai într-o cutie în care încăpeau 16 astfel de piese, deci rămînea un singur loc liber, în care puteam deplasa una din piesele vecine cu acel loc. Jocul „15" s-a practicat cu mare entuziasm pînă ce matematicienii au dat o metodă ce indica sigur în ce caz jocul admite o soluție și în ce caz nu admite. Obținerea soluției, în cazurile de prima speță, devenea atunci o problemă de rutină. S-ar putea întîmpla ca aceasta să se întîmple și cu șahul — deși personal cred că acest sport va continua să fie practicat și după ce o astfel de mașină imbatabilă ar fi programată convenabil.

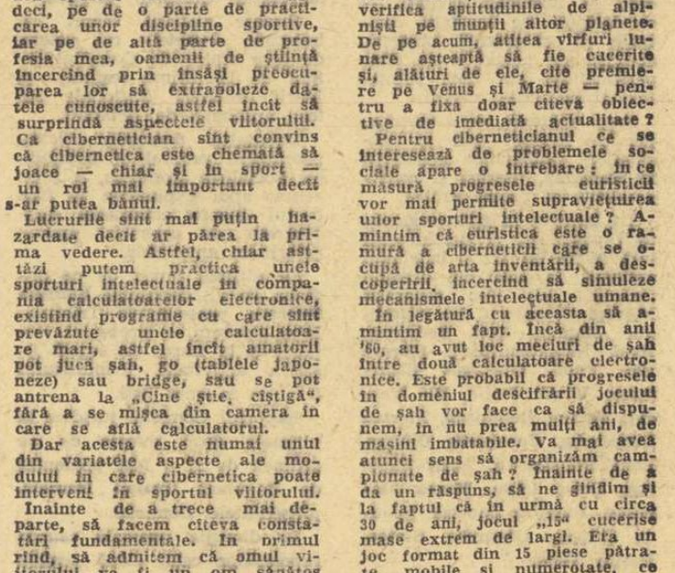

Inventivitatea oamenilor în materie de sporturi de agrement este inepuizabilă. Iată-l pe parizianul Raymond Laspalos cu fantastica sa născocire, care combină bicicleta cu schiurile, în intenția de a înlesni schiatul fără zăpadă, pe orice pantă, cu obținerea unei viteze de 60 km pe oră și chiar a unor sărituri ca cea din fotografie.

Și acum să tragem concluziile. Anul 2 000 va fi, fără îndoială, un an de mare progres în sport — atît în ceea ce privește performanțele cît și referitor la numărul celor ce vor practica sportul. Vor apare jocuri noi, electronice, cosmice și cibernetice — și tot cibernetica va asigura atît programul optim de antrenament cît și o înțelegere mai bună, mai profundă, a necesității ca fiecare individ să practice rațional sportul ce îl e adecvat.

Voi reveni asupra rolului ciberneticii. Astăzi se pune un accent tot mai important pe orientarea profesională și școlară. Mîine se va pune și pe orientarea sportivă, sportul fiind un element indispensabil al vieții moderne. Probabil că anumite tehnici de relaxare și autoeducare — gen yoga — vor cunoaște o largă răspîndire. Să nu uităm că propriu cibernetic ii fi este controlul acțiunilor comandate — dar că în cazul omului, cel mai important rezultat se obține prin autocontrol, ca rezultat al unei educări corecte a voinței.

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT!

IULIE

1870 SERBAREA SOCIETĂȚII ROMÂNE DE ARME, GIMNASTICĂ ȘI DARE LA SEMN. „Grădina și saloanele erau adornate în mod estraordinar; iluminațiunile scînteiau pretutindenea, iară aleele brodate de flori ale grădinei, gemeau de o mulțime pe cît numeroasă, pe atît aleasă și simpatică. Societății. La 8 ore începe serbarea conform programului prin o bine executată uvertură de la Mozart.

Apoi, urmă concursul popular al urcărei pe catartul cu premii. Nouă juni meseriași și învățăcei erau înscriși la concurs. Primul care se urcă fu un școlar din școala pedagogică. Aplauzele adunărei fură entuziaste la culme cînd văzu că junele victorios nu alege dintre premii ceasornicul (nn.: obiectul de cea mai mare valoare), ci un revorver. Opt premii prețioase (mai) erau agățate la coroana catartului și pînă într-o jumătate oră toate erau în proprietatea bravilor juni.

Adunarea fu foarte delectată cu frumoasele lupte ale concurenților la catartu. Ceasornicul îl remportă un june soldat de la pompieri.

Micul Horward, fiu al celebrului gimnastic care din cauza unei grele boale rămase între noi de (un) an, ne surprinse cu frumoasele sale exerciții pe bombă, pe trapez înalt și jocurile de echilibru pe o sîrmă întinsă.

D. Moceanu culese meritate aplauze pentru *pasul român* ce execută pe mica scenă ridicată sub porticul gimnasticei.

Mai mulți membri făcură armele cu multă știință sub conducerea eminentului maestru de arme al Societății, d. Constantinescu. D. Tincu și Rîmniceanu dădură un frumost asalt de floretă.

După exercițiile corpului urmară ale inimii și spiritului". (*„Informațiunile bucureștene"* din 10 iulie 1870).

1895 ȘCOALA DE ÎNOT DIN BRĂILA. Pe prima pagină a ziarului „Universul" din 20 iulie 1895 a apărut un desen — pe care îl reproducem alăturat — reprezentînd „Strada Mare din Brăila în apropierea portului, vederea Dunării și școala de înotat.

Școala de înotat e făcută pe malul Dunării în partea de sus a orașului.

Apa e de diferite adîncimi, astfel că aici se duc și aceea care știu să înoate și cei care vreau să învețe înotul."

1920 „CAMPIONATELE ROMÂNIEI DE ATLETISM care erau menite să încheie activitatea sportivă a sezonului actual, cu cîteva săptămîni înainte de inaugurarea Olimpiadei de la Anvers, s-au ținut la București în ziua de 4 iulie, pe terenurile F.S.S.R. Din nefericire, aceste campionate n-au încheiat nimic, strecurîndu-se aproape ignorate de opinia publică și de o mare parte a cluburilor noastre atletice..

Singurul prilej de bucurie, „printre atîtea motive de nemulțumire", l-a provocat „un eveniment de o importanță covîrșitoare și anume participarea atleților ardeleni și bănățeni, reduși la număr, dar remarcabili prin calitatea lor." (*„Viața sportivă"*, nr. 8—9 din iunie—iulie 1920).

1945 PRIMA EXCURSIE MUNCITOREASCĂ. — În zilele de 24 și 25 iunie a.c., Confederația Generală a Muncii împreună cu Organizația Sportului Popular au organizat prima excursie muncitorească în munții Bucegi, la care au luat parte lucrătorii și funcționarii uzinelor „Malaxa" și „Cartea Românească", în total 60 turiști începători."

(*„Sportul popular"* din iulie 1945).

„TINERII SPORTIVI DIN TIMIȘOARA PARTICIPĂ LA CAMPANIA PENTRU STRÎNGEREA RECOLTEI. Comitetul regional O.S.P. din Timișoara (...) a lansat un apel către întreg tineretului sportiv timișorean de a participa cu însuflețire la vasta campanie de ajutorare a țărănimei la strîngerea recoltelor. Înțelegerea și sprijinirea acestei acțiuni de o importanță vitală pentru poporul românesc este un gest de înaltă ținută sportivă. Exemplul de la Timișoara merită toate laudele și trebuie urmat!".

(*„Sportul popular"* din 2 iulie 1945).

Documentar de Dorin ȘTEFLEA

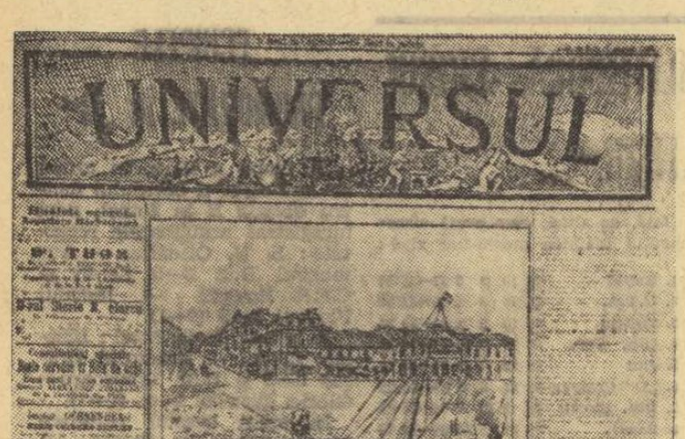

Marii gînditori despre educația fizică

Multe din ideile marelui gînditor al antichității care a fost Platon erau tributare școlii de filozofie a naturii înființată de Pitagora. S-ar putea spune chiar că concepția lui Platon despre educație fizică nici nu era în fond altceva decît dezvoltarea unor idei ale lui Pitagora.

Concepția lui Platon despre educația fizică este expusă mai ales în lucrarea sa „Republica", elaborată probabil într-o perioadă a vieții sale cînd a venit în strîns contact cu elevii școlii pitagoreene: Eurytus, Archytas și Philolaus. Deși aceste idei pornesc de la concepția fundamental idealistă a opoziției dintre suflet și corp, ele duc, în ceea ce privește practica educației fizice, la rezultate foarte valoroase, care nu au încetat să influențeze în mileniile următoare, pe cei mai avansați gînditori.

PITAGORA

Pentru Pitagora, și mai apoi pentru discipolii săi, corpul nu este decît un receptacol, un sicriu al sufletului. Dar pentru ca sufletul să se poată libera de această legătură materială, ereditară, trebuie purificat prin abstinență, prin frustrații și prin exerciții fizice. Purificarea prin exerciții fizice înseamnă probabil călirea corpului pentru ca acesta să fie în stare să apere sufletul de influențe necurate, nedemne.

Pitagora, care s-a mîndrit de a fi fost învingător la dificila probă a pugilatului la Jocurile Olimpice, practica exercițiile fizice pentru a realiza acel echilibru dintre corp și suflet pe care îl situa deasupra tuturor calităților, demn de stimă și culme a frumosului. Tot din această cauză cerea un echilibru igienic între alimentație, exercițiu fizic și relaxare. După el, corpul puternic și sănătos este o componentă necesară a armoniei și a ordinii în univers, la realizarea cărora trebuie să contribuie toate ființele.

Discipolii școlii lui Pitagora nu au fost doar simplii teoreticieni ai educației fizice, ci, urmînd exemplul maestrului, elaborau programe de exerciții fizice cuprinzînd exerciții multilaterale, pe care le practicau apoi zi de zi.

PLATON

Nici Platon nu s-a rezumat doar la idei cînd era vorba de educație fizică. El însuși a fost un atlet activ și valoros, care și-a reprezentat orașul-cetate Atena la importantele competiții sportive care erau Jocurile istmice din Corint și Jocurile nemeice. Ca și Pitagora, Platon propovăduia educația fizică nu ca o simplă pregătire militară, cum cereau contemporanii săi, ci în primul rînd ca un mijloc de educație, de călire a caracterului. Caracter la Platon însemna în mare măsură capacitatea intelectului de a guverna corpul, ceea ce nu se putea obține decît cu un corp puternic și sănătos. Desigur, un corp slab și bolnăvicios, neputînd rezista unor încercări grele, ar fi influențat decisiv comportamentul uman ceea ce era cu totul nedemn pentru un caracter nobil.

Platon cerea exerciții fizice pînă la adînci bătrînețe, pînă în ultima zi a vieții, cum spunea el, atît pentru bărbați, cît și pentru femei, tot în opoziție cu părerile curente ale contemporanilor.

El reia ideile lui Pitagora despre armonie și în legătură cu educația fizică. Intervine aici și o altă idee a lui Pitagora, aceea a legăturii educației fizice cu muzica. Platon cere menținerea unui echilibru perfect între diferitele părți ale corpului, apărînd necesitatea unor exerciții multilaterale. Dar în aceeași măsură cere și exersarea muzicii. Probabil ca o parte a armoniei universale exprimate cel mai natural pe plan uman prin armonii muzicale, cum afirma el. El scrie despre această armonie: „...și cel care amestecă muzica și gimnastica în proporția cea mai fericită, armonizîndu-le cu sufletul, acela poate fi numit adevăratul muzician și armonist".

Aceste rînduri ne duc cu gîndul la minunatele exerciții ale gimnasticii de azi, executate cu acompaniament muzical. Credem că ele ar fi desfătat nespus pe bătrînul filozof, căci par direct inspirate de cuvintele sale.

Acești mari gînditori, limitați de condițiile epocii în care au trăit nu s-au putut întinde și asupra funcțiilor sociale, recreative și spectaculare, ale educației fizice, elemente care au apărut mai tîrziu. Dar prin toată concepția lor despre rolul educației fizice în viața omului, Pitagora și Platon s-au înscris printre cei mai avansați gînditori în acest domeniu, pînă în zilele noastre.

Multe dintre ideile lor au fertilizat concepțiile despre educația fizică în epoca Renașterii și apoi și în epoca modernă, transmițîndu-se ca o ștafetă din generație în generație pînă în zilele noastre. O bună parte a ideilor pe care fundamentăm, și azi necesitatea educației fizice, le datorăm acestor mari gînditori, 2500 de ani după dispariția lor.

N. BRASOVEANU